

ældre Kaptajner, Bugserbaadsførere og lignende Folk, som ved deres Virksomhed have faaet en vis Søkyndighed og altsaa have Begreb om Sagerne. Her i København og ogsaa i de store Provinsbyer er det ikke saa vanskeligt at faa saadanne Folk, men i mindre Byer er det meget vanskeligt at finde dem; vi have Erfaring i saa Henseende fra Tilsynet med Dampskibene. Jeg har derfor med Villie ikke villet begrænse Funktionstiden, men jeg skal ikke have noget imod at gøre det, hvis det almindelig anses for hensigtsmæssigt at begrænse Tiden til 4 Aar ligesom for Dampskibe. Angaaende Maaden at udpege dem paa maa jeg sige, at da vi have faaet et søkyndigt Ministerium, hvor der forhaabentlig altid vil være Sagkundskab til Stede, synes jeg, det er rigtigt, at Ministeriet selv udpeger disse Mænd, da det dog har Ansvaret, i Stedet for at gaa til Sø- og Handelsretten i København. Ministeriet vil vel fuldt saa vel som Sø- og Handelsretten være i Stand til at se, at vi faa de rigtige Folk.

Dette Spørgsmaal bringer mig ind paa et Emne, jeg omtalte, da Lovforslaget blev fremsat. Det er min Mening med Tiden at foreslaa et større almindeligt Tilsynsraad, og indtil vi kunne faa dette fuldstændig ordnet, skulde dette Tilsyn fungere. Det er vistnok nødvendigt, at vi faa bestemte og skarpe Grænser for dette Tilsyn, da det efterhaanden vil blive en ret stor Institution, naar vi nu skulle varetage baade Dampskibenes og Sejlskibenes Interesser og passe, at Lastelinien bliver overholdt, hvilket altsaa indtil videre skal besørges af Toldvæsenet. Der er noget forkert i dette, om hvilket jeg dog ikke i Øjeblikket har ment at burde foreslaa en Forandring. Inden ret lang Tid vil jeg formentlig kunne komme frem med et nærmere formuleret Forslag i saa Henseende, saa at vi virkelig kunne faa et fyldestgørende Tilsyn. Jeg holder ikke af disse Tilsyn, som eksistere rundt omkring, men som ikke betyde noget. Skulle vi have et Tilsyn, maa det være effektivt, og vi maa sørge for fra Ministeriets Side, at de Mænd, der ere deri, ere i Stand til at tage fuldt Ansvar for disse Besigtigelser.

Som Svar paa, hvad det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (Mortensen) sagde, skal jeg udtale, at det er en forkert Opfattelse, naar han nævnede, at vi var blevne tvungne til Forelæggelsen af dette Lovforslag, og at det var noget af en Skandale for Danmark, at vi ikke havde faaet det før. Det forholder sig dog ikke rig-

tigt. Der havde ikke været nogen Nødvendighed for at gaa til denne omfattende Lov, som Tilsynet med Sejlskibe er, paa Grund af den engelske Tilføjelse til Merchant Shipping Act. Den drejer sig nemlig kun om Redningsredskaber. Det kunde ganske sikkert nemt være afhjulpet ved en lille Lov, uden at vi havde behøvet at gøre det store Arbejde, der nu er gjort, men Tidspunktet var inde til at faa et Tilsyn med Sejlskibe, og derfor var det naturligt, at Ministeriet, saa snart Lejligheden kom dertil, udarbejdede et Lovforslag derom. Man kan sige, at det for saa vidt er kedeligt, at det ikke er lykkedes før, som vi godt kunde have trængt dertil, men vi ere ikke i den Forstand, som det ærede Medlem tog det, tvungne af Udlandet til at gaa med til de her foreslaaede Foranstaltninger. Med Hensyn til Udgifterne for Tilsynet maa jeg sige, at vi have søgt at se paa det saa human som muligt for Sejlskibsredernes Vedkommende. Vi maa ikke tage for haardt paa dem, vi se jo af Statistikken, at Aar for Aar gaar Sejlskibsflaaden tilbage, den er i rask Tilbagegang, og vi maa gøre, hvad vi kunne, for at holde paa — jeg tør ikke endnu sige Stumperne — det, vi have, ved ikke at belaste Sejlskibene med for store Udgifter. Jeg tror, det er en rigtig Maade, vi have løst Spørgsmaalet paa, naar vi lade Staten overtage de faste Tilskud til disse Tilsynsmænd og altsaa lade Sejlskibsrederne betale de enkelte Tilskud. I øvrigt maa jeg sige, at Rigsdagen selv har anerkendt dette Princip overfor Sejlskibsfarten ved en tidligere Lejlighed, nemlig ved Ulykkesforsikringen. Der betale Dampskibene nemlig den fulde Ulykkesforsikring, hvorimod Statskassen refunderer Sejlskibene en meget betydelig Del af Beløbene. Altsaa er, om jeg saa maa sige, Princippet allerede knæsat i Rigsdagen, og jeg vil bede for, at man paa dette Punkt ikke gaar videre end foreslaaet af Ministeriet, da selv disse smaa Beløb, det ved jeg af Erfaring, af mange Sejlskibsredere ville føles ret haardt paa de smaa Budgetter i Sejlskibsselskabernes Regnskaber.

Som Svar paa det, det ærede Medlem for Maribo Amts 3die Valgkreds (Rørdam) udtalte, skal jeg sige, at jeg tror ikke, Loven her vil blive særlig laks paa noget Punkt, tværtimod, der er for Skibes Sødygtighed fulgt de almindelige Regler, som benyttes hele Verden over, og jeg ved ikke, hvorledes man skulde kunne komme dybere ind paa Sagen, end vi her ere komne, uden at gaa i alt for store Detailler, hvil-